

Tao Absolut. Calea subtila catre iubire, fericire si adevar – Osho

pag. 32-33

Fiecare minte caută o anume calitate extraordinară. Asta înseamnă ego: să încerci mereu să fii cineva anume, să îți fie mereu frică de a fi nimeni, să îți fie mereu frică de a fi gol în interior, să încerci mereu să umpli vidul lăuntric cu tot ce se poate, cu orice. Fiecare ființă omenească vrea să fie extraordinară și asta dă naștere nefericirii. Nu e cu putință. A fi nimeni este însăși natura ta, nonfiinta este însăși substanța din care ești plămădit. Oricât ai încerca, nu vei reuși niciodată; chiar și Alexandrii eșuează. Nu ai cum să fii cineva fiindcă lucrul acesta nu e posibil prin natura lucrurilor. Nu poți să fii decât un nimeni.

Nu e nimic rău în a fi un nimeni; de fapt, în momentul în care accepți că ești un nimeni, beatitudinea începe imediat să curgă din tine în toate direcțiile, fiindcă nefericirea dispare. Nefericirea e umbra egoului, umbra minții ambițioase. Nefericire înseamnă că te străduiești să faci ceva imposibil și din cauză că nu-ți reușește, ești nefericit. Cauți să faci ceva nefiresc, încerci și nu reușești, așa că te simți frustrat, nefericit. Iadul nu e altceva decât rezultatul final al unui efort imposibil, nefiresc. Raiul nu e altceva decât a fi natural.

Tu ești un nimeni. Te-ai născut un nimeni fără nume, fără formă. Vei muri fiind un nimeni. Numele și forma sunt doar la suprafață, în adâncul tău ești doar un spațiu vast. Și e frumos, căci dacă ai fi cineva, ai fi limitat. E bine că existența nu permite nimănui să fie cineva; dacă ești cineva vei fi finit, limitat, vei fi o ființă întemnițată. Nu, existența nu permite asta. Ea îți dă libertatea să fii nimeni - infinit, nesfârșit. Dar tu nu ești pregătit.

Pentru mine, iluminarea nu înseamnă decât acest fenomen: să recunoști, să realizezi, să accepți faptul că ești un nimeni. Brusc încetezi să mai încerci imposibilul. Brusc încetezi să mai cauți să te ridici trăgându-te în sus de șireturi. Înțelegi absurditatea unei astfel de strădanii și îi pui capăt. Iar în toată ființa ta se răspândește râsul. Deodată ești calm și netulburat. Efortul însuși de a vrea să fii cineva îți creează probleme.

Când încerci să fii cineva, nu poți iubi. O minte ambițioasă nu poate iubi. E imposibil, fiindcă mai întâi trebuie să-și împlinească ambiția. Trebuie să sacrifice totul pentru ea. Va continua să-și sacrifice iubirea. Uită-te la oamenii ambițioși - dacă aleargă după bani, vor amâna mereu iubirea. Mâine, după ce vor fi acumulat o groază de bani, vor putea să iubească. Deocamdată e imposibil, nu e deloc practic; deocamdată nu-și pot permite. Iubirea e o relaxare, iar ei aleargă după ceva ce trebuie împlinit - un obiectiv. Poate să fie vorba despre bani, poate să fie vorba despre putere, prestigiu, politică. Cum ar putea să iubească acum? Nu pot să fie aici și acum, iar iubirea e un fenomen care ține de aici și acum. Iubirea există numai în prezent, ambiția există în viitor. Iubirea și ambiția nu se întâlnesc niciodată.

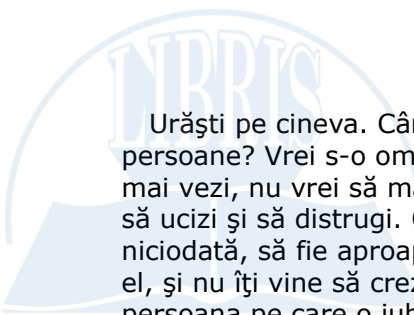
Nu poți să iubești. Iar dacă nu poți să iubești, cum ai putea să fii iubit de altcineva? Iubirea e o comuniune adâncă a două ființe care sunt gata să fie împreună în momentul acesta, nu mâine, care sunt gata să fie totale în acest moment și să uite cu totul de trecut și de viitor. Iubirea e o uitare a trecutului și a viitorului și o amintire a momentului acestuia, a momentului acestuia care pulsează, care e viu. Iubirea este adevărul momentului prezent.

Mintea ambițioasă nu e niciodată aici, ea e mereu în drum spre ceva. Cum ai putea iubi un om care e în fugă? El e mereu într-o goană, într-o competiție; n-are timp. Sau crede că undeva în viitor, când obiectivul va fi atins, când va fi dobândit puterea pe care o caută, bogățiile pe care le dorește, se va relaxa și va iubi. Așa ceva nu se va întâmpla niciodată, fiindcă obiectivul nu va fi niciodată atins.

Ambiția nu va fi niciodată împlinită. Nu e în natura ei să fie împlinită. Poți să îplinești o ambiție, dar din ea răsar imediat o mie de alte ambiții. Ambiția nu are sfârșit. Dacă o urmărești, dacă o înțelegi, poate înceta chiar acum.

pag. 98-99

Când spun s-o accepți, prin acceptarea, aceea eu tai ura de la rădăcină. Nu vei mai putea să fii vreodată plin de ură dacă o accepți; dacă n-o accepți, vei rămâne plin de ură, și iubirii tale îi va lipsi ceva. Lucrul acesta trebuie înțeles în profunzime, fiindcă nu e o problemă metafizică, e una existențială. E o problemă pe care fiecare o poartă în el.

Urăști pe cineva. Când urăști, ce se întâmplă înăuntrul tău? Ce e ura? Ce vrei să-i faci celeilalte persoane? Vrei s-o omori, s-o distrugi. Vrei s-o azvârlă cât mai departe cu putință. Nu vrei s-o mai vezi, nu vrei să mai fii în apropierea ei. Ai vrea să dispară, să nu mai existe - de aceea vrei să ucizi și să distrugi. Când iubești pe cineva, ce vrei să-i faci? Vrei să fie mereu viu, să nu moară niciodată, să fie aproape de tine, să fie disponibil pentru tine. Ai vrea să-l protejezi, să ai grijă de el, și nu îți vine să crezi că iubirea ta va putea vreodată să fie distrusă de ceva. Ai vrea ca persoana pe care o iubești să fie nemuritoare.

Uită-te la ambele fenomene. Ele sunt opuse. Dar simți? - ele sunt două aspecte ale aceleiași monede. Iubirea e creativă, ura e distructivă. Dar ai observat? - nicio creație nu e posibilă fără distrugere; nicio distrugere nu are sens dacă nu e urmată de o creație. Așa că poți distruge dacă ai de gând să crezi, atunci nu e nicio problemă în asta. Poți demola o casă dacă ai de gând să crezi una mai bună; nimeni nu va spune că ești distructiv. Poți să distrugi o societate dacă e posibilă una mai bună. Poți să distrugi o moralitate pentru o moralitate mai bună; nimeni nu va spune că ești distructiv, deoarece distrugi ca să crezi, și nicio creație nu e posibilă fără distrugere. Distrugerea e absorbită de creație; atunci ea e frumoasă, atunci face parte din procesul creativ.

Dar tu distrugi. Distrugi o societate fără să ai vreo idee cu privire la ce ai să faci mai departe, fără să ai vreo idee creativă în minte. Pur și simplu te bucuri de distrugere. Demolezi o casă, distrugi un lucru, iar dacă te întreabă cineva: "De ce faci asta?", iar tu spui pur și simplu: "Îmi place să distrug" - atunci ești nebun, ceva nu mai funcționează cum trebuie în tine. Distrugerea a devenit întregă în sine, încearcă să pretindă că ea e întregul. Când distrugerea pretinde că ea e întregul, atunci ea e Diavolul; când distrugerea e partea dintr-un întreg mai mare - creația - atunci ea e divină.

Când iubești o persoană, de multe, de foarte multe ori va trebui s-o și urăști, dar asta face parte din iubire. Un tată își iubește copilul. De multe ori el va fi și furios pe acesta și îl va lovi și îl va bate. Iar copilul nu va fi niciodată afectat de furia tatălui, niciodată. Un copil e afectat atunci când ești pur și simplu furios, fără niciun motiv, când ești distructiv fără niciun motiv. Când un copil nu poate înțelege de ce, atunci nu te poate ierta. Dacă poate înțelege de ce - a spart un ceas, înțelege că tatăl are să-l lovească și acceptă asta. De fapt, dacă tatăl nu-l lovește, el va rămâne cu sentimentul de vinovăție, iar acesta este foarte distructiv. Îi va fi frică încontinuu că într-o zi se va afla că el a spart ceasul prețios, și se va simți vinovat, va purta în permanență o rană. Vrea ca lucrurile să se lămu-rească, vrea să se încheie toată povestea, și singurul mod în care se poate încheia este ca tatăl să se înfurie - acum totul s-a echilibrat. A făcut ceva rău, tatăl s-a enervat, l-a pedepsit. Lucrurile s-au încheiat. E curat acum. Poate să meargă mai departe despovărat.

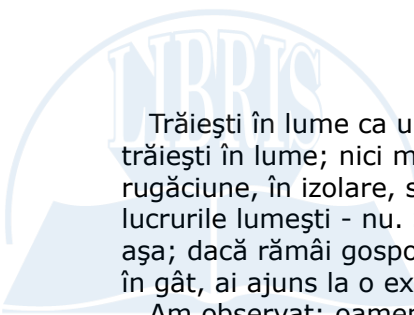
În Occident, din cauza psihologilor din acest secol, în relațiile dintre părinți și copii și-au făcut loc multe absurdități. Și unul dintre lucrurile absurde pe care le-au adus învățăturile acestor psihologi este acesta: să nu fii niciodată furios pe copilul tău, să nu-l lovești niciodată, să nu-l urăști niciodată. Din cauza acestei învățături, părinților a început să le fie frică. Lucrul acesta e ceva nou. Copiilor le-a fost întotdeauna frică de părinți, dar acum, în America, părinților le e frică de copii.

pag. 128-129

Aleargă prea mult după bani și la final te vei trezi că ești un cerșetor, gol. Ai ratat o întregă viață și tot rostul ei. Ai ratat toate îmbogățirile pe care viața ți le-ar fi putut oferi, fiindcă ai alergat prea mult după bogății. Aleargă după fericire și du-te până la extremă și vei fi cel mai nefericit om din lume. Ca să fii fericit, nu trebuie să alergi prea mult după fericire. Uneori trebuie să uiți de ea; uneori trebuie chiar să te bucuri de nefericire. Ca să fii fericit, eu spun că uneori trebuie să te bucuri și de nefericire, și ea face parte din viață - și e frumoasă. Așa se menține echilibrul. Dacă râzi timp de douăzeci și patru de ore pe zi, râsul tău va deveni nevrotic. Nu va mai fi un râs - vei înnebuni. Ca să menții un râs viu și sănătos, e nevoie și de lacrimi. Nu poți să râzi timp de douăzeci și patru de ore pe zi.

Priviți copiii, fiindcă ei sunt ființe pure și reflectă lucrurile într-un mod absolut limpede; sunt ca niște oglinzi. În sate, dacă un copil râde prea mult, mamele spun: "Nu mai râde atât, altminteri o să începi să plângi." Există o anumită înțelepciune în asta. Dacă un copil râde prea mult, el va plânge inevitabil. Puteți vedea asta - râde, râde, râde, și deodată a început să plângă. Râsul a ajuns la o extremă și a devenit plâns.

Nu poți să fii fericit douăzeci și patru de ore pe zi; nefericirea e o relaxare. Nu poți să fii nefericit douăzeci și patru de ore; fericirea e o relaxare. E ca mersul pe frânghie. Iar omul e stupid din cauză că e prea logic.

Trăiești în lume ca un grihastha, ca un gospodar. Atunci, timp de douăzeci și patru de ore trăiești în lume; nici măcar o oră din cele douăzeci și patru nu ieși din ea - în meditație, în rugăciune, în izolare, singur, bucurându-te să fii doar cu tine, fără să-ți pese de lume și de lucrurile lumesti - nu. Și atunci, într-o zi te simți sătul până-n gât. E inevitabil, ajungi să te simți așa; dacă rămâi gospodar timp de douăzeci și patru de ore pe zi, într-o zi te vei simți sătul până în gât, ai ajuns la o extremă. Atunci renunți și fugi în Himalaya.

Am observat: oamenii care fug în Himalaya sunt gospodarii perfecți. Perfecți, spun. Au făcut prea mult, au făcut exagerat de mult. Iar când faci exagerat de mult, inevitabil ia naștere cealaltă extremă. Se răzbună. Un om care a fost prea mult în lume, care a acumulat întruna bogății, bani, un cont în bancă, deodată se simte frustrat. A râs prea mult, acum îi curg lacrimile. Fuge. Renunță, devine sannyasin, fuge în Himalaya, se mută în peșteri. Ce s-a întâmplat cu acest om? Credeți că i s-a întâmplat o revoluție? Nicidecum. E doar un fenomen natural; a fost prea mult în lume, acum trebuie să devină exact opusul. Și timp de douăzeci și patru de ore va încerca să fie un sannyasin - acum din nou aceeași prostie. Într-o zi va ajunge inevitabil în piață din nou. Timp de douăzeci și patru de ore a încercat să fie un gospodar - n-a putut să fie; acum face din nou același lucru prostesc, timp de douăzeci și patru de ore încearcă să fie un sannyasin.

Viața e un ritm. Inspiri, expiri. Nu poți doar să inspiri, să inspiri, să inspiri - vei muri. Nu poți doar să expiri, să expiri, să expiri - vei muri. Trebuie să inspiri și să expiri, și trebuie să păstrezi echilibrul. Aceeași cantitate de respirație care intră trebuie să și iasă, atunci ești sănătos. Viața lumii este inspirație, iar viața unui sannyasin este expirație. Ambele trebuie să existe împreună.

Oamenii vin la mine și mă întrebă: "Ce fel de sannyasini crezi tu? Noi n-am mai auzit niciodată de așa ceva. Ce fel de sannyas e acesta? Oamenii trăiesc în casele lor, își văd de treburile lor, se duc la birou, lucrează la fabrică, au soții și copii. Ce fel de sannyas e ăsta? N-am mai auzit de așa ceva." Da, n-ați mai auzit de așa ceva. Dar acesta e singurul sannyas care e așa cum trebuie, e singurul sannyas care e echilibrat. Acesta e singurul sannyas care are o armonie a inspirației și a expirației.

pag. 268-269

Iisus a fost o ființă foarte pură, cum ar fi putut el să se nască din dorință carnală? S-a născut din dorință carnală, nu există altă cale - viața nu oferă excepții. S-a născut din dragoste obișnuită. Dar povestea spune ceva foarte frumos. Povestea nu e adevărată, iar eu spun că e adevărată! Nu e adevărată ca fapt, dar e adevărată ca adevăr. Și ce e un fapt în fața adevărului? Un fapt e o fapticitate obișnuită a vieții. Nu, mama lui Iisus nu a fost fecioară, dacă te apleci asupra faptelor vieții. Dar a fost fecioară, altminteri cum ar fi putut un copil atât de pur, atât de inocent să se nască din ea? A fost fecioară. Trebuie să fi fost foarte, foarte inocentă, absolut inocentă, ca și cum n-ar fi cunoscut niciodată vreun bărbat. Asta e înțelesul. Înțelesul e de "ca și cum" - ca și cum n-ar fi cunoscut niciodată sexul, ca și cum n-ar fi cunoscut vreodată împerecherea obișnuită. Dar toate acelea sunt "ca și cum"-uri; din momentul în care începi să le impui ca fapte, ești prost. Și toți teologii sunt proști. Ei încearcă să dovedească că da, era fecioară, iar Dumnezeu a îngăduit o excepție în acel moment al istoriei.

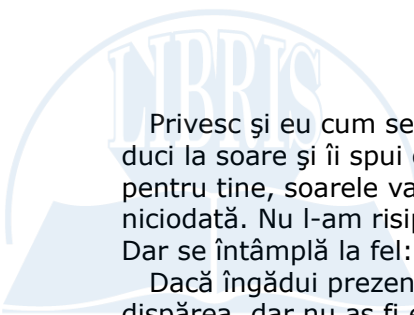
Acesta este un mod de a spune un anumit lucru foarte frumos, care nu poate fi spus altfel. Semnificația e că Iisus vine dintr-o sursă virgină, Iisus vine dintr-o inocență pură care n-a cunoscut impuritatea lumii sau a trupului. Asta e tot. Nu insista să fie explicat, fiindcă explicația omoară însuși spiritul acestor ziceri.

Ultima întrebare:

Osho,

Ai spus că tu nu ești decât o prezență și că nu poți face nimic. Dar eu și toți ceilalți simțim tot timpul că în compasiunea ta față de noi ne influențezi și determini evenimente care să ne aducă mai aproape de templul tău. E cumva totul doar în imaginația noastră?

Eu nu pot face nimic, dar prezența mea poate. Când spun că nu pot face nimic, tot ce vreau să spun e că în mine nu există niciun "eu"; cel care înfăptuiește lucruri e dizolvat. Așa că fără făptuitor, cum aș putea eu înfăptui ceva? Dar lucrurile se întâmplă. Iar când făptuitorul e dizolvat, atunci se întâmplă lucruri imense. Nu pot să revendic calitatea de autor al lor sau de făptuitor al lor - nu sunt eu făptuitorul. De fapt, eu nu sunt. Eu sunt doar o prezență fără etichetă lipită pe ea, sunt doar o deschidere. Multe sunt posibile dacă ești în prezența mea. Dacă permiți prezenței mele să pătrundă în tine, să se topească în tine, să devină parte din tine, multe sunt posibile. Chiar și imposibilul e posibil - dar nu sunt eu făptuitorul, lucrurile pur și simplu se întâmplă. Nu le fac eu intenționat.

Privesc și eu cum se întâmplă aceste lucruri, așa cum priviți și voi. Ele se întâmplă. Dacă te duci la soare și îi spui că ești foarte recunoscător pentru că risipește întunericul de atâta vreme pentru tine, soarele va fi surprins. Îți va spune: "Eu nu știu ce e întunericul. Nu l-am întâlnit niciodată. Nu l-am risipit niciodată, căci cum ai putea risipi ceva ce nu ți-a ieșit niciodată în cale?" Dar se întâmplă la fel: lumina vine, întunericul dispăre.

Dacă îngădui prezența aceasta care este aici, multe se pot întâmpla. Întunericul poate dispărea, dar nu aș fi eu cel care l-ar face să dispară. Eu nu forțez nimic în ceea ce te privește, fiindcă așa ceva ar fi violență, și chiar dacă n-ar fi violență, nu pot s-o fac deoarece făptuitorul nu mai există. Dacă intri în mine, nu vei întâlni pe nimeni acolo. Templul e absolut gol. Un templu adevărat e întotdeauna gol. Dacă găsești un zeu stând înăuntru, atunci este un templu făcut de om. Neantul este singurul templu.

Așa e, eu nu-ți fac nimic, dar multe se întâmplă. Așa că nu te gânde că e doar în închipuirea ta, fiindcă felul ăsta de a gândi ar putea fi un truc din partea minții - căci dacă e doar ceva ce ține de închipuirea ta, atunci mintea se poate închide.

Prefață ... VII

CAPITOLUL 1	Despre tao absolut ...	1
CAPITOLUL 2	O viață obișnuită ...	31
CAPITOLUL 3	Despre caracterul lui tao ...	59
CAPITOLUL 4	Spațiu gol ...	91
CAPITOLUL 5	Pericolele succesului în exces ...	119
CAPITOLUL 6	Nu există niciun înțeles ...	147
CAPITOLUL 7	Despre utilitatea neființei ...	169
CAPITOLUL 8	Starea de martor ...	189
CAPITOLUL 9	Despre înțelepții din vechime ...	213
CAPITOLUL 10	Înțelepciune și înțelegere ...	243

Despre autor ... 271

Centrul internațional de meditație Osho ... 273

Alte cărți de Osho ... 277